

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz slovanskih časnikov.

Ketorski dopisnik „Moskovskih Vedomostij“, kateri je o vstaških razmerah dobro poučen, kar se more sklepati po dogodajih v Krivošijah in Hercegovini, katere je on uže prej javljal, ko še pri nas nihče o njih sanjal nij, poroča v svojem pismu od 20. decembra (po našem 1. januarja) mej drugim sledeče zanimljivosti iz vstaškega tabora:

„Te dni odpravil sem se v gore h Krivošijancem, kateri so me sprejeli prav ljubezno. V času svojega bivanja v taboru vstašev sešel sem se tudi z vodjem Samardžičem, kateri je delj časa z menoj se pogovarjal. Podam vam tukaj v kratkem zadržanje najinega razgovora. Na moje vprašanje, kak namen imajo vstaši, odgovoril mi je Samardžič sledeče: „Naš namen je privojevati si svobodo! Borili se bomo do poslednje kaplje krvi. Povej vsem, da mi nismo vstali iz želje prelivati kri, ampak, ker nas je sama Avstrija prisilila pribegniti h krajnemu sredstvu.“ Na to vprašal sem ga jaz, kako veliko je število vstašev. „Sedaj, odgovoril mi je vodja, nas je vseh samo 700 mož, no pri prvem strelu pridruži se nam iz okoličice 1200 mož in okolo 1000 od Grbljan in Paštovičev. Če k tem dodamo še okolo 1000 dobrovoljcev iz Črne gore, kar se bode vsakako zgodilo, potem smo nepremagljivi.“ Na moje vprašanje o organizaciji vstašev, odgovoril mi je Samardžič lakonično: „Do sedaj nam nij treba nikake posebne organizacije. Imamo začasno vladu, katerej se podčinjamo.“ Samardžič povedal mi je na dalje, da imajo vstaši vsega vojnega materijala v izobilji. Jaz vprašal sem ga, če je nada, da se pri druži vsa Boka k vstaji. „O tem nij najmanjše dvojbe, odgovoril je on, ker vsi smo Srbi. Vstali

bodo tudi Hercegovci. Zadnjič prišli so k nam tudi mohamedanci in nas prosili, da bi jim dali orožja za borbo proti Avstrijcem. Mohamedani obetali so, da bodo vsi vstali in to ne samo v Hercegovini, ampak tudi v starej Srbiji, ker vsem grozi velika opasnost. Mi hočemo izgnati Avstrijce iz Hercegovine in potem prositi velike države, da bi nas prisojedinile k Črnej gori; kajti ne želimo si več ostati pod avstrijskim vladanjem.“ — „A če se vam vse to ne posreči?“ vprašal sem ga jaz. — „Ne mislim, dejal je on, no če bomo primorani odstopiti, tedaj preselimo se v Črno goro, in potem naj le semkaj pridejo Nemci, pustili jih ne bomo v miru in maščevali se bomo za to, da so nas od tukaj prognali.“ Vprašal sem še, kedaj mislijo vstaši pričeti operacije proti avstrijskej vojski in Samardžič mi je rekel, da bodo čakali do praznika sv. Jurja. „Teško bilo nam je udružiti mladež, dodal je on h koncu, no nazadnje ubogali so vsi, čakali bodo do spomladi.“ Jaz dal sem Samardžiču še nekoliko vprašanj, no odgovoril mi je nanje odkrito še le potem, ko sem mu dal častno besedo, da do pričetka vojne operacije ne bodem nikomur ničesar sporočil.“

Iz tega vidi se, da so Bokezi odločni bojevat se in ne delati nikakih pregovorov z našo vladu. Bodo-li oni ostali res pri svojej sedanjej odločnosti, ali se bodo premislili — učila nas bode bližnja bodočnost.

„Novoje Vremja“ piše o balkanskih državah: „Da si so naši interesi v mnogem oziru solidarni z onimi malih balkanskih držav, in da si smo mi iz sočustva za naše jednovernike in soplemenike skozi stoletja bili boj z mohamedanskim svetom, začeli so zdaj naši naravni zavezniki igrati dvoliko

igro v nadi, da si pridobe večjih koristij, ako se časih nagibljejo zapadnim vlastim, časih pa izražajo svojo udanost Rusiji. Oni samo pri tem pozabljajo, da Rusija v takih okoliščinah ne more iti po poti, na katerej je balkanskim narodom privojevala svobodo, katera mej tem še nij zagotovljena in katerej more znova zapreti nevarnost. Krive in do zdaj ne brez premišljaja izražene bojzani glede naših lukavih in tajnih namer, z ozirom na politično svobodo balkanskih držav, uzimajo ne redko vlade onih držav za povod, da nenaravno delajo proti našim interesom. Pod takimi uveti je položaj Rusije jako težak. Motili bi se, ako bi se hoteli nadejati, da sporazumivši se dobre in svobodne volje z Evropo dosežemo cilj, kateri smo vedno imeli in kateri imamo tudi zdaj pred očmi, ako se ne moremo zagnesti na narode, kateri so nam pripomoči dolžni. Ako nismo bili v stanu ali nismo za shodno smatrali, da ono vprašanje s silo rešimo, ko smo imeli priložnost za to, nam zdaj ne preostaje drugega, nego da vladam balkanskih narodov damo priliko, da si sami pridobijo vpliv naših protivnikov. In najhujši protivniki Rusije smatrajo nas i tedaj še svojimi zaščitniki, kadar jih evropske velevalsti začno zatirati. In v istini, naši jednoverniki in soplemeniki našli so pri nas vsikdar zaščito in pomoč. Ker smo se naposled prepričali, da balkanski narodi nimajo pravih odnošajev nasproti Rusiji, bi daljno razsipanje naše moči in naših sredstev ne bilo le brezkoristno, marveč celo škodljivo. Da celo verjetno je, da naša vedna pripravnost pomagati balkanskim narodom, v njih vzpodbuja misel, da mi gojimo stanovitne tajne namere.“ Pri teh stavkih treba pomisliti, da jih je narekovala nevolja, da so le nekako žuganje.

LISTEK.

Iz življenja najnavadnejšega človeškega parasita.

(Konec.)

Prvi prsni obroček nosi glavico, na katerej opazimo male črne očke in koj za njimi v jamici skrite maločlenaste tipalnice. Na drugem in zadnjem prsnem obročku pa sta na hrbtnej strani dve tenki ploščici — zadnji ostanek in znamenje perut, s katerimi so obdarovane vse druge sorodne družine v prirodoisnem zistemu.

Najbolj važni so za nas in našo ubogo kožo ustni deli te prelube ptičice, deli, ki so jo spravili v oni slabi glas, ki ga ima pri vsem človeštvu.

Zgornja ustna so podaljšana v dolgo nazobčano bodalce in obe zgornji čeljusti sta jednako ustvarjeni. S temi tremi, žagam podobnimi šili zaseka bolha v našo kožo in navrta studenček krvi, katerega potem srka s tako strastjo, da pozabi vse dogodke okolo sebe; ž njimi doseže one razne učinke, katere ravno tako dobro poznamo, kot se jih bojimo!

Bolj pohlevne so spodnje čeljusti — male od drugih delov pokrite ploščice, ki nosijo dve dolgi

tipalnici; spodnja ustna pa so zavita v cev, ki obdaja omenjena bodalca in ki pomaga sesati načeti rudeči virček . . .

V čeljustih sta si samec in samica popolnem jednaka, a po velikosti in zunanosti je velik razloček mej njima. Samec nikakor ne imponira — kajti revež je mnogo manjši, nego babica; posebno je pa zanimljivo, da je njegov hrbet vzdolben (konkaven) in v tej dolinici se naseli — babica!

Srečni mož pa stoka in nosi to težko breme v potu svojega malega obraza okolo po raznih krajih našega površja in njegove odeje — kot pravi vzor zakonskega moža. To breme je zanj gotovo sladka teža — saj drugače bi ga pač otrešel in se zahvalil za tako ljubezen, ki mu sedi za vratom. V popisanem združenji jih nij težko zasačiti, in ko nevarnost preti, babica ne zapusti gorke jamice, temveč galantni mož skoči rajši ž njo vred v varen kraj, kakor da bi jo zvalil v kako gubo in jo pustil na cedilu. Le če sila do vrha prikipi, tedaj ga minejo vse dobre lastnosti in pozabivši zvestobo in požrtvovalnost otrese brez obotavljanja njo, ki mu je bila pred malo trenutki še vse na svetu — ter jo potegne sam, kamor in kolikor ga noge nesó!

A če nij bilo časa za beg in rešitev, tedaj pogine v njenem objemu in še jedenkrat tako velik

spomenik kaže iskovalcu (da ne rečem popotniku) kraj, kjer sta našla svoj konec.

Navrtana kri pride v požiralnik, kateremu pomaga pri sesanji na pecelj nataklena guša in potem v želodček, ki se ve da nij tako velik, kot na pr. kravji, a našemu junaku uže zadostuje. Od tod se vijejo dalje jako interesantno in komplicirano ustvarjena čeva, obdana od nič menj zanimljivih spolovil, dokler ne pridejo v zadnjem obročku telesa na beli dan. Povsodi se nahajajo mej omenjenimi organi neštnevilne male in tenke cevi, tako zvane traheje, ki se zbero v močnejša debla, katera se na površji iztekajo in od tod zrak do vseh notranjih delov vodijo; te cevi nadomestujejo tedaj pluća višje organizovanih živalij.

Kar se tiče duševnih zmožnostij, ne stoji naš zajedavec v zadnjem vrsti mej svojimi sorodniki. Živčevje njegovo je jako popolno in razširjeno. V glavici tiči nad in pod požiralnikom najvažnejši ganglij in pošiljajo nitke čutom in ustnim partijam; v prsih in v telesu pa vidimo tudi več živčnih ozlin in pletežev, ki preskrbljujejo vse važne organe prebavljanja, dihanja in razplodbe.

A ne samo teoretično, ampak tudi dejansko zamoremo pokazati visoke duševne zmožnosti naše živalice. Komu niso znana ona „boljšja gledališča“, v katerih nastopajo na „svet predstavja-

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. januarja.

Česki veleposestniki odrekli so kakor znano vsak kompromis z avtonomisti. Listi mnogo govorijo o tem ukrepu, se ve da vsak s svojega stališča. Avtonomistični listi priporočajo v gorkih besedah vladi, naj ona začne bolj resno postopati proti faksijskim opozicijsalcem; „Pokrok“ pa pravi: „S kompromisom je konec; prišel je torej trenutek, da se za to skrbi, da se izvedejo intencije krone in vladni program tudi brez kompromisa.“

Na jugu se širi vstaja. Kakor se poroča iz Boke, prestopili so Krivošijanci mejo in so v vas Korito v Hercegovini udarili, tamošnje prebivalce silili, naj se z njimi podajo v Krivošije in z njimi delajo. Naše čete pa so jih zapodile nazaj. — „Pol. Corr.“ poroča, da se bodo v okupiranih provincijah stoječe vojne sile znatno pomnožile, za kar se je uže dal ukaz. V „Politik“ pa se brzojavlja: Če tudi vladni organi vesti o vstaji konsekvantno kot pretirane oznanjajo, vendar privatna poročila kažejo, da se vstaja širi. Boka je proti napadom zavarovana, ker je tam mnogo vojnih čet koncentriranih, a vse vojevanja vajo tamošnje prebivalstvo hiti k vstašem. Vstaja se bode brez velike vojne sile težko udušila, — a ta vojna sila se pred spomladjo ne more vporabiti. Nemara Jovanovičeva, da bi vstaše obdal z vojniki in jih prisilil udati se, se ne more uresničiti, kakor trdijo poznavatelji tamošnjih razmer in dežele. „Narodni listi“ pa so izvedeli iz Broda: „Družine in žene častnikov in uradnikov, katere navzlic hudej zimi Sarajevo in bosanska mesta zapuščajo, poročajo o splošnem strahu, kateri se je polastil prebivalcev v Sarajevu. V okolici Sarajeva pokazujejo se trume vstašev. Pošta, žandarmerije in vojaške patrulje se skoro vsak dan napadajo. Vstašev je baje več tisoč mož in misli se, da je glavno mesto samo v nevarnosti. V Sarajevu se je več sumljivih meščanov zaprlo.“

Vnanje države.

„Nord. Allg. Ztg.“ poroča, da se je mej **Črnogoro** in Avstrijo sklenila pogodba, da smejo avstrijske čete stopiti na črnogorsko ozemlje. Ta vest je težko verjetna, kajti Črnogorci bi pri zdanjej razburjenosti komaj trpeli, da bi njihov knez sklepel take pogodbe, knez pa tudi ne igra rad s svojim življenjem ali prestolom. — Knez stori kolikor mogoče, da zabrani zvezo mej Črnogorci in vstaši ter pomnožuje mejni kordon.

V **Bavarskej** pri vsakih volitvah zmaga jejo konservativci, a v parlamentu se jim slaba godi. Mej njimi nij jedinstvo in tako jim je tudi nemogoče doseči kak uspeh.

Španski kralj in kraljica šla sta obiskat portugalskega kralja in se zdaj zopet vrnila. Vzprejem bil je jako prijazen, a Portugalci ne kažejo posebnih simpatij za zvezo s Španijo. Mej tema dvema državama stoji Francija, katera uživa v Portugalskej zaupanju, v Španiji pa je ravno naopak.

Kakor poroča telegram v „Journal des Débats“ namerava sultan odstaviti **tunezijsko** dinastijo in Ali-Ben-Kalifa, šefa vstaje, postaviti na to mesto.

jočih deskah“ bolhe, prave bolhe! In to niso diletantje, temveč šolani umetniki, ki vlečejo male vozove in delajo druge strnoglave spretnosti na začudenje gledalcev.

K temu bolhe nij težko privaditi. Tisti, ki se peča s tem — gotovo jako duhovitim poslom! — zapre žival v malo plošnato posodo, kjer reva kmalu jame poskakovati, kot je uže to njena navada; a tedaj vselej neljubo buti ob pokrov svoje ječe. Prebrisana, kakor je, kmalu spozna, da je bedasto, tolči z glavo ob zid in zato postane mirna ter tiho čaka, kaj bode prišlo. Človek pa tudi čaka na ta trenutek in vzame jo varno iz zapora ter jo posadi na svojo — roko, kjer se v plačilo sme napiti do do brega njegove krvi Potem pa zopet hajdi v škatljo in čez nekaj časa na roko — tako jo je treba šolati nekaj dni, dokler ne postane popolnoma uljudna in mirna in ne začne lepo ubogati. In tedaj se jej ubijejo v glavo one razne umetnijske brez posebnega truda.

Žalibog pa, da revica ne čuje pri svojih predstavah nikdar ploskanje in odobravanja navdušenih gledalcev, kajti naš parasit nijma nič — ušes! sploh nobenega pripomočka, ki bi mu sporočal glasove! Na glavi nosi jedino oči in zelo zanimljiva vohala (Geruchsorgane), a kacega ustroja za sluh se še nobenemu nij posrečilo najti!

To bi bil hud udarec za Francoze in vprašanje nastaje, kaj bi dejali Francozi sultanu nasproti.

Angležem jelo je **egiptovsko vprašanje** delati mnogo preglavice, kajti skoro vse stranke v deželi so proti temu, da bi Anglija šla jedno pot s Francijo. Nekateri listi svetujejo vladi, naj zapusti Francijo, naj rajša apelira na druge vlasti, da posredujejo, da se naredi iz Egipta pašalik ali kaj podobnega.

Dopisi.

Iz Trsta 19. januarja. [Izv. dop.] Včeraj je morje nenavadno palo, po nekaterih krajih stare luke bilo je več sežnjev obzidja pri bregu suhega, da je nastal čudno gnili smrad. V kanalu blizu sv. Antona cerkve je neka grška ladija na jednej strani tičala na tleh in ako bi morje odjenjalo le še malo, bi se prevrgla.

Polk Jelačić nas je zapustil v nedeljo; bili so to vrli Hrvatje narodnjaki, pri vsakej priliki so se udeleževali narodnih veselje in zabav, vojaki kakor tudi častniki. Trst pogreša tudi izvrstne godbe, kajti kapelnik Millier, po rodu Slovak, je res umetnik glasbe. Govori se, da bode prišel v Trst depot Kuhnovec, kar bi nas jako veselilo. Polk Filipovič ubarkal se je denes ob 1. uri popoldne in odplul v Dalmacijo, da potem gre v Hercegovino.

Društvo „Edinost“ uže priprave dela za veselico 11. februarja v gledališči „Politeama Rossetti“. Sodelovali bodo tržaški in najboljši škedenjski pevci, pelo se bode mej drugim „Kdo je mar“ z godbo. — Volilna agitacija je oživela, denes je bil v čitalnici volilni pogovor, da se pretresavajo važna mnenja, potem pa bode še jeden shod in takrat se bode postavil kandidat. Tudi konservativna stranka namerava sklicati volilni shod pod vodstvom mestnega svetovalca Kleskoviča. Slovenci bomo počakali, kaj bode odločila ona stranka in potem se spustili v agitacijo.

Nam je treba v III. razredu moža, kateri bode Avstrijec z dušo in telesom, kateri bode stopil v Hohenwartov klub, vse druge pustolovce moramo odbiti. Slovenci smo postali v Trstu faktor, s katerim treba računati. Sramota bi bila, ako bi naši učitelji in uradniki, katerih je v Trstu obilo, svoje prepričanje stavili za vrata. Proč s servilnostjo!

Iz Zagreba 22. jan. [Izv. dop.] Sinoči ob 7. uri 55 minut je vznemiril prebivalstvo našega mesta jak rotatoren potres, 4 sekunde trajajoč, vsled katerega je nastal velik strah v gledališči, tako, da je velik del občinstva zapustil predstavo, katera pak se je nadaljevala. Po seismografu na velikej realki smo imel ravno 200 potresov od 9. nov. 1880 do sinoči.

Ivan Vončiča imenovan je predstojnikom kr.

Omenjena vohala obstoje iz tenkih mešičkov, ki so raztreseni po tipalnicah na glavi in ki so pri-trjeni na posebnih živčnih nitih; tedaj duha bolha s tipalnicami, kakor sploh vsi členarji, njim na čelu pa klasični „Rak“ prof. Erjavca!

Samo z vidom in vohom obdarovana od matere nature poda se tedaj bolha v življenje in začne krvavo svoje delo; ona ne čuje nobenega hrupa — mirno in tiho jej teko dnevi na našej koži. Pa saj se tudi nijma časa brigati za svetni hrup in to ne-spametno govoričenje človeško — da ima le v obilici zlahtnega soka, pa je zadovoljna in ne vpraša nič več. Koliko dni jej je prav za prav odmenjenih od usode, tega ne vemo dobro; težko je to določiti, tembolj, ker jo malokdaj ujame poštena smrt. No, saj bi tudi njeni zadnji trenutki ne bili ravno prijetni, ko bi imela čas premišljevat, kak

„Črna je že njena duša,
Od rudeče te krvi!“ —

in tedaj je bolje zanjo, da pade v junaškem boji ter se ogne žalostnej starosti in kesanju vesti — če jo še kaj ima po tolikem prelitju krvi . . . Vedni boj in strah bi znal tudi njene čutnice oslabiti in kako lahko bi se primerilo, da bi zadnje njene dni duh jej otemnel in onemogel — usoda, ki je pač hujši nego smrt v cvetočej krepkej dobi!

A ravno ti boji, to hajduško življenje —

vladnega oddela za uk in bogočastje na mestu umrlega dr. Perla Muhića.

Zagrebski Slovenci so naročili in darovali ko-roškim Slovencem dozdej 11 iztisov „Mira“.

Iz vztočne Istre [Izv. dop.] Ko je v mi-nolem letu nek dopisnik „Slov. Nar.“ faktum kon-statiral ali resnico povedal, kako se je c. kr. zdrav-nik za volovski okraj bil izrazil, da hoče biti nam-reč rajši s praznim trebuhom v Rimu, kot s polnim v Avstriji, zbrali so se bili zarad te prijave raz-srditi volovski Italijani v kavarni, ako se more — kakor pravi pisec romana „Jelkin bošljak“, — soba polna muh kavarna imenovati, ter tamkaj pričeli čez dopisnika in vse, kar je slovenskega, zabavljati. Jeden se je celo izrazil, da je dopisnik „Slov. N.“ — osel.

Od onega časa se je v našem okraji pač mnogo spremenilo. Zapustil nas je obče priljubljeni c. kr. okrajni glavar grof Manzano, kateremu so celo in posebno Kastavci, „republikanci“, pri odhodu v le-pem številu zadnje čast skazali, ter se mu zahva-lili, ker je njih narodne pravice spoštoval — za-pustil nas je tudi gore omenjeni c. kr. zdravnik, ki si zdaj v Kopru, a ne v Rimu, s pomočjo c. kr. denarja trebuh polni.

O Manzanovem nasledniku nij mi treba govo-riti, saj je ta gospod Slovincem uže za časa svo-jega bivanja v Pazinu iz slovenskih listov in po-sebno iz „Tribüne“ dobro poznana oseba. Spregovo-riti mi je samo o nasledniku c. kr. okrajnega zdrav-nika. V pričetku mislil je mnogokdo, da se bode ta mož samo svojega poklica držal in se v politiko, t. j. v zatiranje Slovanov ne utikal. Toda boljši spoznavalci človeka so odmah izrekli: Tih je sicer, toda še hujši italijanismo kot prednik. Motili se nijso. Pri prvej volitvi pokazal je, h katerej barvi spada. — Kakor znano, Italijani v Istri nijso še zadovoljni, a da se njih število v 20 letih s po-močjo iredente, c. kr. uradnij in istrskega de-želnega odbora podvojilo, oni bi radi slovansko pleme iz Istre popolnoma iztrebili. V ta namen ustanovili so, kakor je uže „Soča“ povedala, nov list na delnice (akcije), kateremu tedaj, kakor celo doslej namestnikov organ v Trstu pravi, naloga bode razpa-sujoči se slavizem pobijati. Iredenta pozna dobro svoje ljudi, in tako je prejel tudi naš c. kr. okrajni zdravnik nekaj akcij, katerih je pa presneto malo pri nas spečal. To se ve, da nijso hrvatski listi k temu molčali in v našej „Slogi“ vidimo, kako Ju-rina Franino pita, ali mu nij znano, kako na Vo-lovskem nek človek mesto ricetov (receptov) akcije ljudem ponuja. Zraven tega ima „Sloboda“ od dne 6. t. m. italijansk dopis iz Volovskega, katerega hočem prevesti:

„Po popisu ljudstva je očitvidno, da v volov-

vse to mora jako interesantno biti. Ko bi pisali ju-naki naši „memoire“ — vsaj oni, ki živé na slav-nih možeh ali pa še bolj oni, ki presanjarijo svoj čas na lepšej polovici človeštva — tedaj bi se svet brez dvoma trgal zanje in zvedeli bi iz njih marsikaj, kar še nobeno oko nij videlo in nobeno uho nij čulo; slišali bi od potov, ki jih še nihče nij hodil . . .

Naš zajedavec pa ima svobodno nogo, kakor lovec na planinah! In kdor jame to premišljevat, je kmalu v nevarnosti, da zaide sam v hvalo lastnega sovraga in da se ga polasti črna zavist . . . kmalu bi postal navdušen in poetičen . . .

In ako smo čuli nekje, da je ta živalica velik faktor pri teku svetovne zgodovine, razumemo zdaj laglje oni logični sklep. Ona odločuje dostikrat dobro in slabo voljo človeško — a ker se mnogi čini iz-vrše v zgodovini kot izvor te dobre in slabe volje, ker nadalje voditelji povestnice nijso brez tega splošnega druga človeškega površja — tedaj se nam nekako zasveti in v ponižnosti se klanjamo večnim zakonom logike — če tudi ne slovenske, ker še nij spisana — in moči sitne naše malenkosti . . .

Se ve, vsakej bolhi nij odločena taka slava na svetovnem pozorišči, saj tudi vsak človek nij mi-nister ali kralj — zato se pa zadovoljuje navadna boljša plebs z navadnimi ljudmi, ter jim greni živ-

skem okraji, imenito v občinah Kastav, Veprinac, Lovjana, Podgrad, Jelšane, Materija in Volovsko biva 38.703 Hrvatov in Slovencev, ki jamačno plačujejo davke, kolikor mi je znano, in točno. — Da se ta davek plačuje v erarnej hiši, znano bode tudi onemu sinu Eskulapa v uniformi, (ker baš iz te hiše dobiva svojo plačo in dnevnice), kateremu so, kakor je videti, bolj na srci interesi nekih ustanoviteljev nego differita v svojem okraji, ker on je, ki ponuja, ne znam ako s provizijo, neke akcije po 10 gold. — Ako se taki posli opravljajo od jednega uniformiranega uradnika, nam ne bode nikdo zameril, ako sumimo, da vlada (governo) — sledijo tri konfiscirane vrstice — katerej mislim, da pripadajo one akcije. — Mi hočemo vsakemu odsvetovati, kakor je dolžnost pravega Volovščana, od nakupa takih akcij in ob jednem priporočati „Našo Slogo“ in „Sloboda“, sledili bomo tudi tega uniformiranega mešetarja na svojem potovanju po našem okraji. Hočete se li morda vzdržavati na naše stroške? Ste morda Dianiškin naslednik? Basta. — Naše bralno društvo prenovilo se bode te dni s pomočjo nekoliko takih, katerim je posebno do sloge in ki polni velikih idej (gravidni di grande idee) poroditi hočejo novo društvo, katero bode zamoglo, kakor njih pravo dete, nositi na čelu ime „Ermafredità“. In nam hočejo v glavo ucepiti, da pripadajo onej lepej zelenej barvi upanja, mej tem ko za trdno znamo, da so le one umazane blatne (dà ove il bianco muore) barve. Toliko „Sloboda“.

Radi konfisciranih treh vrstic sumničijo nekateri, da tudi Magjari podpirajo fakično opozicijo, ker kaj družega bi moglo cenzorju na Sušaku pri srce biti, ako ne podpiranje onih, ki hočejo naše pleme izkoreniti! — Glede društva vam naznanjam, da so hoteli po razpadu starega društva združeni Hrvati in Slovenci novo društvo ustanoviti in v ta namen — prepohlevne in predobre dušice, kakor je Slovanom navada — statute v hrvatskem in italijanskem jeziku spisati. Toda to je bilo mnogobrojnim (?) Italijanom odveč ter so ti zahtevali le italijanske statute. Ali tudi miroljubnost Slovana ima svoje meje — odcepili so se od Italijanov in imeli bodo, hvala Bogu, svoje društvo. Tako je tudi prav!

O prvem listu „L' Istria“ povedali so mi, da imenuje „impertinenta“ svojega sobrata (il nostro confratello). Jaz sem videl drugi list in dopis: „Le nostre scuole popolari“ čital. To je uže več kot predrznost, kako dopisnik v tem članku zahteva, da morajo biti vse ljudske šole v Istri le italijanske. Ker je zadnja krepka „Naša Sloga“, ki jako hrabro Slované v Istri brani, na Primorskem — rekla: „Nači se u nas ljuta protivnika, ako posegne (L' Istria) za našim blagom“, prepustim njej odgovor na omenjeni članek ter jej svetujem, da bi nikakor z rokavicami pred list „L' Istria“ ne stopila.

ljenje. Pri tem pa ne gleda na starost, ne na spol; naj bo star ali mlad, vsak in vsaka jej je dobra. Od tod pa tudi veden boj vsega človeštva proti njej, boj, pri katerem nikakor ne stoji v zadnji vrsti nježna polovica zemljanov. Da, poredni svet celo trdi, da je ta polovica še mnogo bolj krvoločna, nego moški del — pač menda zato, ker pušča vsak poljub naše živalice sled za seboj.

Tedaj se pa polasti strah in neljuba misel vsega ženstva, kaj da bi bilo, ko bi se tudi pri drugih poljubih tako godilo, ko bi se vsak pritisk tujih ust kazal na belej kože mnogo dnij...

Potem bi marsikak „prvi poljub“ Bog zna kateri indeks imel, potem bi zrastle mnogo, mnogo menj rogov na raznih glavah... Zato pa neizbrisljivo sovraštvo, ljuti boj!

A če tudi hudodelko zajedavko ujeme usoda od take strani — tedaj jo vender še ne smemo preveč milovati, saj pravi Blumauer na konci svoje ode, ki jo je zložil našemu parasitu na čast:

Und hascht ein Mädchen auch den kleinen Springer
Zuletzt in ihrem Schoss,
So ist doch unter ihrem schönen Finger
Noch neidenswert sein Loos!

I. Šubic.

Iz Bukarešta 19 jan. [Izv. dop.] Komaj smo prestali strah pred ognjem v teatru 12. t. m., kjer se je vnel mej drugim in tretjim aktom Roberta leseno-platneni križ in je bila nevarnost srečno v početku zadušena, zgodila se je nova nesreča. Zgorel je to noč leseni s plehom kriti veliki cirkus Krembser do tal popolnem in zgorelo tudi več kot 30 konj. Sreča, da se je ogenj počel po noči ob 3. uri; da je bil par ur poprej, grozna nesreča bila bi gotova, ker je bilo vse polno, kajti bil je praznik sv. treh kraljev, po starem kalendru. Ne vidi se denes nič družega, nego par žalostno kvišku štrlečih brunov črno-osmojenih, železo od strehe in zgoreli konji. Grozen pogled in smrad po pečenem konjskem mesu. Ljudij se nij onesrečil nobeden. Požarna straža vojaška lokalizirala je izvrstno ogenj, ker blizu je polno nevarnih objektov.

Izpred porotnega sodišča na Dunaji.

Vesteneck proti „Tribuni“.

(Dalje.)

Anton Sevček, sluga pri okrajnem glavarstvu, rekel je kot priča, da ne ve nič o dotičnem ponočnem oknopobijanju. On pravi, da mu je okrajni glavar Vesteneck koj družega dne velel iti k Hačinu ter ga vprašati, kaj da je dobil za svojo izpovedbo. Hačin mu je pravil, da ga je občinski sluga Simončič napačno izpovedati pregovoril. Na očitjanje predsednika, da je Hačin rekel, Sevček obljubil mu je dobro službo za preklic svoje izpovedbe, trdi Sevček, da to nij res.

Dr. Kopp: Ali je Hačin bil uže preslušan, ko je okrajni glavar radi podmitenja poizvedeti velel.

Priča: Da.

Jože Razpotnik pravi, da je on takrat v Litiji bil ponočni čuvaj. Bil je večkrat v krčmi. O času oknopobijanja je patroliral. On pravi sicer, da je pil vino, ali da je bil pri polnej pameti. Ko je ob enajsturi uri patroliral, čul je na trgu hrup ter šel je tja. Videl je tri voze, ki so se mimo njega peljali ter je je tudi pozdravil. Ko je prišel k hiši štev. 22, vprašal je kočijaža obeh vozov, ki stala sta pri imenovanej hiši: Kdo so ti gospodje? Kočijaža pa odgovorita: Ti so od „becirka“... Bilo jih je kakšnih deset, ali poznal nij nobenega. On ie čul, da so šipe žvenketale, a metati nij videl več.

Predsednik: Vi ste pri preslušanji pred politično oblastjo rekli, da ste videli, da je nekdo metal kepe? Priča pravi, da to nij res. On je videl, da se je jeden tistih gospodov valjal v snegu, ter da sta dva jeden družega podpirala.

Predsednik: Trdi se, da ste Vi tudi bili pijani?

Priča: Ne, jaz nijsem bil pijan.

Na dr. Pozerjeva izprašanja trdil je Razpotnik, da je ta dogodek napravil mnogo hrupa in začudenja. Gospodje, ki so okna pobijali, so se smijali na ves glas. Ko so okna bila pobita, šli so gospodje čez most k poslopju okrajnega glavarstva. Je-li so šli v poslopje okrajnega glavarstva, o tem priča ne ve ničesa.

Priča Fridrik Werhan (prijatelj Vesteneckov ter ultra-Nemec) trdi, da je bil nočni čuvaj pijan. Ta priča bila je baje v krčmi v nekem društvu, ko je Razpotnik prišel pijan v njo.

Razpotnik vprašan, je-li to res, zanikuje odločno trdenje Werhanovo, in pravi, da je družba, v katerej je bil Werhan, bila pijana.

Dr. Porzer vpraša pričo Werhana, kolikokrat da je Razpotnik prišel v krčmo?

Priča: Dvakrat. Prvokrat ob 11. uri, drugokrat o polunoci.

Dr. Porzer: In kedaj ste zapazili, da je Razpotnik bil pijan?

Priča tega ne vé.

Dr. Porzer: Možno je torej, da je nočni čuvaj bil ob 11. uri trezen, ter da je njegovo opazovanje verjetno.

Poklican je bil zopet Hačin. Pred Sevčkom

on trdi, da ga je ta prigovarjal na lažno izpovedbo.

Sevček to zanikuje; on ga je le vprašal, je-li bil okrajni glavar v družbi; o službi govoril je še le kasneje slučajno.

Josipina Lavrenčič je sestra litijskega krčmarja. Ona pove, da je bila v krčmi, ko je nekdo prišel in dejal: Idite ven, na trgu pobijajo okna. Ona je šla ven ter videla tri ali pet gospodov. Kdo je lučal, ta priča nij videla, tudi ne, ali je v družbi bil okrajni glavar.

Dr. Porzer: V političnej preiskavi rekli ste, da je bilo šest ali sedem gospodov.

Priča: Mogoče, ne morem se več spomniti natanko.

Dr. Porzer: Dne za škandalom prišlo je več gospodov v vašo krčmo, in takrat ste rekli, da je tudi okrajni glavar bil v družbi.

Priča: Gotovo to nijsem rekla.

Dr. Porzer: No, slišali bomo o tem drugo pričo.

Dr. Porzer stavi predlog, naj se pozove na Dunaji bivajoč dijak, ki je takrat bil v Litiji in kateremu je Josipina Lavrenčič trdila, da je tudi okrajnega glavarja Vestenecka videla v družbi.

Sodišče pa ta predlog zavrne in priča, katerej je Lavrenčičeva pripovedovala da je okrajnega glavarja Vestenecka videla mej družbo, ki je okna pobijala, nij bila poklicana.

Šef postaje litijske, Jože Babnik, trdi kot priča, da je bil v družbi, ki je prišla iz Šmartina. Sedel je v tretjem vozu, ali bil je tako zavrt v svojo haljino, da videl in tudi čul nij nič o vsem škandalu. Pred mostom stopil je z okrajnim glavarjem iz voza in šel z istim domov.

Predsednik: Tu stoji, da ste kočijaža podmitili s smodko, da isti naj izpove v tem smislu.

Priča trdi, da kočijaža nij poznala; dogovarjal se je z njim samo radi plače voza (torej je vender poznal kočijaža!) a dalje da nij ničesa govoril.

Babnik tudi pripoveduje, da je čul, ko se je storil predlog za oknopobijanje, ali on ne ve, ali je to slišal okrajni glavar. Pristavil je, da vitez Vesteneck redkokedaj (!!!) zahaja v krčmo.

Seja je za poldrugo uro pretrgana.

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Narodni dom.) Za to nam potrebno podjetje pričela se je nenavadna živa agitacija in po vseh javnih prostorih se jako simpatično razpravlja o tej zadevi. Ker nam bo še često prilika poročati o narodnem domu, opozorjemo za denes narodnjake, da naj se novci, v smislu pravil (§. 2) podpisani, pošiljajo gosp. dr. Josipu Staretu, hišnemu posestniku na Mariji Terezije cesti v Ljubljani, kot začasnemu blagajniku.

— (G. deželni predsednik Winkler) dal je v soboto 21. t. m. sijajen ples, h kateremu je bilo povabljenih jako mnogo odlične slovenske in nemške gospode ljubljanske. Visokočestiti gospod deželni predsednik in ljubezniva gospa njegova sprejemala sta mnogoštevilne goste svoje — bilo jih je blizu 250 — v jako ukusno olepšanih prostorih v prvem nadstropju tako zvane „mestne hiše“, kjer je bil v velikej dvorani sijajen ples, katerega prvi oddelek je trajal do 11. ure. Ob enajstih useli so so gostje v gospoda deželnega predsednika stanovanji v drugem nadstropju k izbornej večerji, katera je trajala do jedne ure čez polunoci. Po večerji pričel se je kotiljon, katerega je plesalo nad 50 parov do 1/2 4. ure zjutraj. Krasota je bila gledati veselo izbrano družbo, krasne toalete, lepo in vkusno dekorirane dvorane, po katerih je šumelo veselo življenje in gibanje, in katere so zadnji plesalci zapustili še le proti 6. uri zjutraj. Po vsem mestu gre samo jeden glas, da ta veselica bila je jedna najlepših, kar jih je doživela Ljubljana in nihče, kdor se je udeležil tega plesa, ne more pre-

hvaliti ljubeznivosti visokočestitega g. deželnega predsednika in vse njegove plemenite rodbine.

— (Umrli) je 21. t. m. gospod Jurij Križaj, dekan v dekan v Kamniku, v 73 letu. Pogreb bode jutri.

— (Jour fixe) literarno-zabavnega kluba preteklo soboto bil je dostojen svojim prednikom. Gospod Evgen Lah čital nam je povsem zanimiv spis „Židje v Cislajtani“, (kateri spis je naklonil našemu podlistku) in nekoliko statistične tvarine. Gosp. J. Hribar poročal je za „desert“ o slovanskem jeziku na vseučilišču v Bologni in gospod Gogala o svojej udeležbi pri „jour fixe“ v Kranji in o receptu, kako se delajo soneti, kar smo si nekateri vzeli ad notam. — Prihodnji jour fixe je v četrtek 26. t. m.

— (Razpisana državna ustanova) za slušatelje medicinsko-kirurške na c. kr. vseučilišču v Gradcu z 252 gld. na leto oddaje se dijakom slovenskega jezika zmožnim, kateri se zavežejo službovati 5 let v Kranjskeji. Prošnje s potrebnimi dokazi treba predložiti do 15. februarja t. l. pri dekanatu.

— (Seja glavnega odbora za obdelovanje ljubljanskega barja) vršila se je 17. dan t. m. Navzočnih bilo je 17 odbornikov, mej njimi ljubljanski župan in g. Dežman kot zastopnik deželnega odbora. Seji je predsedoval g. dr. Kosler. Začetkom precej burne seje prišle se pritožbe nekaterih odbornikov zaradi nepravilnega postopanja prvosednika napram odbornikom in interpelacija zaradi pomanjkljivega sklicevanja odborovih sej. Opomniti je, da je g. predsednik sklical sejo močvirskega odbora z opominom na postavna sredstva in sicer, da bode moral plačati vsak odbornik, kateri ne pride o napovedane uri, ali pred časom zapusti dvorano, globe 10 gld. P. Stedry poroča nemški o plačilu v obrokah za napravo črteža, kako osušiti ljubljansko močvirje in dostavlja, da inženir g. Podhagski zaradi večjega dela zahteva več predplače. Končavši predlog reče g. Stedry proti gosp. dr. Poklukarju: „Sagen Sie das den Leuten!“ Ta izjava g. Stedryja je kmetske odbornike zelo razžalila, kajti v glavnem odboru močvirskem sede večinoma kmetski posestniki, vsi so g. Stedryja enakopravni, in niso nikakešni „Leute“, kakor on nadavno nazivlje svoje blapce. To si naj zapomni g. Stedry in naj rabi v bodoče bolj parlamentarne izraze. Predlog, naj bi se najela za sestavo zemljiških knjig dva pisarja na račun močvirskega glavnega odbora, se odbije. V obravnavi o pretresu letnega računa se sklene, da se razpravlja v prihodnji seji. Predlog o ustanovitvi mej in površine močvirskega ozemlja izroči se g. Peruciju v pretres in poročanje. Gledé predloga kako trebiti goriški graben, volila sta se gg. odbornika Remškar in Petrič, da pregledata, kaj naj se ukrene in o tem poročata odboru. Potem se seja sklene.

— (Sam kriv!) V soboto 21. t. m. skušal je neki kmet in Iške vasi dva zaklana prašička na vozu pod drvmi skrita skozi dolensko šrango v mesto utihotapiti, kar mu je pa spodletelo, ker so mu mitničarji drva premetali in tako prašička zasledili. Moral je plačati kazni nad 22 gld. in vrh tega mu je še mestni magistrat prašiče odvezl, ker se po novejši postavi zaklana žival ne sme v mesto upeljavati, in tako je bil kmet po lastnej krivdi za kakih 60 gl. oškodovan, in so je namesto z nakupljenim blagom s praznimi rokami k stradajočji družini vrnil.

— (Požar.) Na Pšati pri Cerkljah pogorela so 18. t. m. Antonu Koširju tri poslopja. Večjo škoda zabranila je jako vrla požarna bramba cerkljanska, katere gre vsa hvala. Pogorelec bil je zavarovan pri „Foncière.“

— (Pravila potrjena.) Visoko c. kr. namestništvo v Trstu je blagovoljno potrdilo pravila „Slovenskega bralnega in podpornega društva v Gorici“. Upati je, da bode društvo doberu speh na Goriškem imelo, ker namen društvu je duševno in materialno podpirati se.

— (V Dutovljah) se je denes v 18. dan t. m. vršila volitev občinskega starešinstva vsled dopisa v poslednjem broji tržaške „Edinosti“, v kateri

rem se je grajalo dozdanje starešinstvo zaradi predolgega odlašanja volitve. Pred začetkom volitve so se javno odpovedali vsakej pravici nekateri odborniki, ki so se krive spoznali, da občinski računi zadnjih let niso še zdaj gotovi. Izvoljeni so bili: Jurij Gomezel, Josip Lovrenčič, Andr. Šuc, Ant. Tavčar, Ant. Tavčar, Ant. Tavčar, And. Tavčar. Mihael Tavčar, Valentin Tavčar, Mihael Rebec, Ivan Zlobec in Mihael Žvab. — Zmagali so „rudečesrajčkarji“, kajti nasprotniki dozdanjemu starešinstvu imajo večino.

— („Popotnik“) Celjsko učiteljsko društvo in pa narodna čitalnica sta sklenili, da si ne naročita več lista „Popotnik“. Pravih vzrokov nismo mogli zvedeti; govori se zavoljo tega, ker se ta list pri g. Rakuši tiska, kateri gospod, kakor je sploh znano, v svojem organu „Cillier Zeitung“ s tako surovo neolikanostjo vse, kar se slovenskega tiče, gnjusi in napada. Slišali smo, da se je misel izprožila, da naj bi se ta list od novega leta v Mariboru tiskal in da je gospod Leon bil pripravljen tudi založništvo prevzeti, pa da se ta jako srečna misel nij izvršila, to je zadožil gospod Žolgar, kateri preveč na svoj žep gleda!

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj. Po oficijelnih poročilih nastal je v 20. dan t. m. v Dubravi upor. Žandarmerski oddelek v Glavatičevu zapodila je četa 150 vstašev nazaj; žandarmerski oddelek potegnil se je v Konjico nazaj, vstaši udarili so jo za njim. Pri Vratlu stoji okolo 1000 vstašev, v Zagorji mej Ulokom in Kalinovcem okolo 500 vstašev s Snajder-puškami, 100 oboroženih s sekirami pod vodstvom serdarja Tungusa. Vstaške čete neumorno delajo na to, da tudi v drugih krajih terorizmom vzbude vstajo. Vsled napada na žandarme pri Kalinovci odposlane tri kompanije iz Foče našle so v 19. dan t. m. Vratlo Karnulo od vstašev zasedeno, kateri so se pa nazaj potegnili, ko so došle te kompanije. Lovski bataljon zadel je v 18. dan t. m. pri rekognosciranju proti Uloku na mnogobrojne vstaške straže, katere so se pa morale umakniti. V Serajevu vršile so se velike procesije povodom blagoslavljenja vode grško otrodokse cerkve; izvršilo se je vse mirno, da si je bila udeležba jako mnogobrojna z dežele. (Dostavek: Karnula tudi Karanla.)

Loterijske srečke 21. januarja.

V Trstu: 86, 81, 62, 26, 72.
V Linci: 40, 79, 66, 86, 37.

Tužnega srca javljamo prežalostno vest, da je velečestiti gospod

JURIJ KRIŽAJ,

dekan in častni komornik v Kamniku, denes 21. januarja popoldne ob 5. uri po dolgej bolezni v 73. letu svoje starosti, previden s sv. zakramenti za umirajočje, mirno v Gospodu zaspal. Pogreb bode 24. januarja dopoldne ob 9. uri na tukajšnjem pokopališču. Sv. maše za dušnice se bodo brale v mnogih tukajšnjih cerkvah. Drazega umrlega priporočamo v blag spomin. V Kamniku, dne 21. januarja.

(43) Žalujoča rodbina.

Tujci:

23. januarja:

Pri Sionu: Friedmann z Dunaja. — Richter, Dubich iz Trsta.

Pri Mallé: Blaschka z Dunaja. — Knaus iz St. Vida.

Pri avstrijskem cesarju: Volf, Hirschmann iz Celovca. — Trogar iz Beljaka. — Plantarič iz Mokronoga.

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Možna v mm.
20. januarja	Ob 7. uri zjutraj	751.24 mm.	— 4.4° C	slaboten jugozahod	jasno	0.09 mm.
	Ob 2. uri popoldne	751.28 mm.	+ 2.0° C	slaboten jugozahod	jasno	
	Ob 9. uri zvečer	751.76 mm.	— 2.6° C	slaboten izhod	jasno	
21. januarja	Ob 7. uri zjutraj	750.31 mm.	— 1.6° C	slaboten izhod	megleno	0.00 mm.
	Ob 2. uri popoldne	749.05 mm.	+ 3.4° C	slaboten sever	oblačno	
	Ob 9. uri zvečer	749.85 mm.	+ 1.4° C	slaboten zahod	oblačno	
22. januarja	Ob 7. uri zjutraj	750.37 mm.	+ 1.0° C	slaboten izhod	oblačno	0.00 mm.
	Ob 2. uri popoldne	750.27 mm.	+ 2.8° C	slaboten izhod	oblačno	
	Ob 9. uri zvečer	751.36 mm.	+ 1.8° C	slaboten izhod	oblačno	

Dne 20. januarja: Cel dan lepo vreme; srednja temperatura — 1.7° C, za 0.3° C nad normalom.

Dne 21. januarja: Stalno oblačno brez solnca; srednja temperatura + 1.1° C, za 3.1° C nad normalom.

Dne 22. januarja: Oblačno vreme brez solnca; srednja temperatura + 1.9° C, za 3.9° C nad normalom.

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk pada v celej državi in se razširja t padanje od vzhoda proti zahodu, tako da znaša razloček stanja barometra mej vzhodom in zahodom monarhije 11 m. Vetrovi so še vedno slabotni in prevladujejo zahodni in severni nad južnimi in vzhodnimi. Temperatura postaja višja in je povsod nekoliko nad normalom; razloček mej maksimum in minimum znaša 15° C. Nebo je večidel povsod ali popolnoma ali pa saj deloma oblačno. Vreme je še vedno mirno in suho. Morje je skoro popolnoma mirno.

Dunajska borza

dne 23. januarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	71 gld. 50	kr.
Enotni državni dolg v srebru	72	80
Zlata renta	89	—
1860 državno posojilo	129	50
Akcije narodne banke	800	—
Kreditne akcije	278	—
London	120	30
Napol.	9	56
C. kr. cekini	5	64
Državne marke	58	90

Dr. Sprangerjeve

kapljice za želodec,

priporočane od zdravniških avtoritet, pomagajo takoj, če ima človek krč v želodcu, migrenu, feber, ščipanje po trebuhu, zaslinjenje, slabosti, če ga glava boli, če ima krč v pr. h, mastno zgago. Telo se hitro očisti. V bramorjih razpusti bolezensko tvarino, odvajajoč črve in kisline. Davici in tifusu vzamejo vso zlobo in vročino, če se zavživajo po 1/2 žličke vsako uro, ter varujejo nalezljivosti. Človeku diši zopet jed, če je imel bel jezik. Naj se poskusi z majhenim ter se prepriča, kako hitro pomaga to zdravilo, katero prodaja lekarnar g. J. Svoboda v Ljubljani, a flacon 30 in 50 kr. av. velj. (247—63)

Loteristka (pisarica)

išče se v loterijo na deželi. Ona mora biti uže dobro vajena tega posla. Pismene ponudbe sprejema upravnistvo „Slov. Naroda“. (35—2)

Mazilo za lase!

po prof. dr. Pytha, jedno najboljših sredstev, da se prostor, kjer rasto lasje, utrdi in da lasje ne izpadajo, ob jednem jim daje lep lesk in se uporablja z gotovim uspehom pri tisočih. 1 lonček za dolgo časa samo 60 kr. prodaje pravo le lekarna „pri samorogu“, v Ljubljani na Mestnem trgu. (28—2)

Najboljša, čista

jedilna mast

po 66 kr. kilo dobiva se jedino prava le pri

M. ACHTSCHINU,

trgovci s specerijskim blagom, Sv. Florijana ulica št. 4. (27—3)

Comptoirist,

samostojen delavec, ki bi časi tudi poslovno potoval, če možno tudi nekoliko vednostij o papirji, se takoj sprejme. Znati mora brezpogojno jeden slovansk jezik. Natančneje se izve pri gospodu A. Zeschku v Ljubljani. (42—1)